

Laos - China

Sabaidee Laos!

15 december 2000
7 januari 2001

Dag 1 en 2 (15 en 16 december 2000)

Onze eerste reisdag en dat is altijd afzien. Na een kleine vertraging gaan we 'richting Bangkok, waar we hartelijk worden ontvangen met kerstliedjes en sfeerverlichting. Met zo'n 30 graden op de thermometer wit het met het kerstgevoel nog niet echt lukken. In Bangkok dumpen we onze spullen en beginnen een stadstoertje. Er staan meters hoge borden langs de hoofdstraat met de afbeelding van één of andere hoge pief. Aan het eind van de middag vliegen we door naar Ubon, een plaats vlakbij de grens met Laos. We hoeven morgen nog maar een uurtje te bussen om vervolgens te voet de grens te passeren. In de tent naast ons hotel krijg ik ter gelegenheid van mijn 36-jarig jubileum een verjaardagsborrel aangeboden. We drinken cola en Thaise rum tot we de ogen echt niet meer open kunnen houden. Het is er nog maar half elf.....

Marion

Dag 3 (17 december 2000)

Heerlijk geslapen na al die reisure. Vroeg naar bed en vroeg op, lekker ontbijtje in het hotel/restaurant en dan op weg met twee kleine busjes en een bagage auto naar de grens van Thailand en Laos. Alles verliep vrij vlot, binnen een uurtje waren we weer op weg. Ik zeg wel 'we' maar ze waren van plan om mij in het stukje niemandsland achter te laten. Ik was even in een winkeltje en daar ging de bus. We kregen hier een grotere bus, maar ze zagen me zwaaien en zowaar mocht ik toch mee. Leuke trip gehad langs de rivier. Dan door naar een stek waar we de bootjes de rivier over zijn gestoken, geluncht en met tuk-tuks naar een oud tempel complex (Wat Phu), heel interessant. Na hier een bezoek te hebben gebracht zijn we weer terug gegaan met onze tuk-tuks en de bootjes naar de bus. Op naar ons hotel aan de Mekong. Een schitterende stek, allemaal huisjes met airco en mooie kamers. 's Avonds gezamenlijk gegeten een drankje gedronken en nagenoten van de dag.

Arie

Dag 4 (18 december 2000)

De eerste vrije dag. 's Morgens eerst wat uitgeslapen. In het kleine restaurant heerlijk ontbeten. Prima roerei met echt "Frans" stokbrood. Na de koffie op zoek naar het fietsen verhuurbedrijf. Slenterend langs de Mekong kwamen we van alles tegen, behalve fietsen. Na het tweede bruggetjes had Jos toch gezegd? Het zandpad stopt. Toch nog maar wat verder kijken. Langs de asfaltweg stond klein hutje waar, na wat gereken met de diverse valuta, een paar flesjes water konden worden ingeslagen. Toch nog maar een keer terug. En jawel aan de rechterkant staan een aantal fietsen te huur. Het zadel voor der fiets van Arie werd onmiddellijk in de hoogste stand gezet. De remkabel van Jetty moest even worden vervangen en alle banden werden zo hard als mogelijk door de fietsenmaker en zijn vrouw opgepompt. Mijn eigen fiets had slechts één rem, maar dat moet op deze vlakke wegen voldoende zijn. Op pad. Bij ons "villapark" eerst nog maar een frisdrankje gedronken. Oké, nu echt aan de slag. Richting de zuidpunt van het eiland. Na het eerste bruggetje, pang, de enige rem van mijn fiets kapot. Dan maar verder zonder remmen. Langs de koeien en opgedroogde rijstvelden. Uiteindelijk een 'Wat' aan de linkerkant van de weg. Onder het hek door. Een monnik van ca. 12 jaar wuift dat we welkom zijn. Na wat te hebben rondgekeken weer op de fietsen. Als het asfalt eindigt rijden we rechtdoor, verder over een zandpad. Door dorpjes komen we uiteindelijk op de zuidpunt van het eiland aan. De kindertjes van het dorp komen nieuwsgierig kijken. Jet deelt zwart/wit ballen uit. De buitenste laag wordt nog wel gewaardeerd, maar zodra de poederkern in hun keeltjes stuift staan ze proestend en spugend zuur te kijken. Terug langs een ander pad. Weldra wordt het pad een paadje en nog even verder past er alleen maar een fietswiel op het zandpad door de bossen. Gelukkig komen we na een tijdje toch weer op de verharde weg. Onder de brandende zon (het is inmiddels 13:00 uur) verlangen we naar een drankje. Jetty ziet een stapel lege kratten staan die ons uiteindelijk naar een gezellig dorpje aan de rivier leiden. De menukaart van het lokale terras gaf een uitgebreide keus In allerlei lekkernijen. Voor Arie zelfs een bordje patat, weliswaar zonder mayonaise, maar toch patat. Na

deze rustpauze van ca. 1/5 uur verder om de kleine eilandroute na nog een uur fietsen te beëindigen bij het verhuurbedrijf. Een lekkere douche om al het stof af te spoelen, besloot deze prima vrije dag. Het avondeten bij de chinees overtrof ieders verwachtingen. Voldaan, moe en met pijn van het zadel, was het goed toeven in bed.

Nico

Dag 5 (19 december 2000)

Vandaag uitgeslapen tot 8:00 uur. Een uurtje later 'in de boot genomen'

(Letterlijk). Na een tocht van ongeveer anderhalf uur langs de eilandjes in de Mekong in dit zuidelijke deel van Laos - een tocht die echt de moeite waard was - komen we bij één van de meest zuidelijke eilandjes Don Khon. Dit eiland is overdekt met palmbomen, kapokstruiken en bamboe. We lopen vanaf de rivier een stuk het eiland over naar ons doei de Li Phi-waterval. Onderweg doen we een dorpje aan, een Wat en 'maken kennis' met de lokale bevolking. Ook zien we de

enige stoomtrein die Laos nog rijk is: een oud en roestig exemplaar uit begin van de vorige eeuw, de restanten van de ooit 12 km lange treinrails en spoorbrug, gebouwd door de Fransen. Geen vervoer per trein. De vervoersmiddelen in Laos bestaan uit: varen en rijden. Dit laatste wordt steeds belangrijker omdat er de laatste jaren verharde wegen worden aangelegd. Dat een asfaltweg niet alles zeggen wil, is later in de reis wel gebleken. Maar aan de andere kant is het ook de charme van Laos - en dat zeg ik als toerist - waardoor het land nog vrijwel onaangetast is door invloeden van buitenaf. Het is een land waar een zekere rust en gemoedelijkheid heerst, die ik mij als West Europeaan bijna niet

meer kan voorstellen maar wat me in Laos bijzonder aanspreekt. De waterval is prachtig: breed maar niet hoog. Wel valt me de enorme kracht van het water op, dat op één plek van uit drie verschillende kanten naar beneden dondert. In een poel baddert een moeder met een kind en een verkoper verkoopt drankjes en kokosmelk. Met een groot mes hakt hij ze voor ons open: ze zijn heerlijk. Na deze verfrissing lopen we dezelfde weg terug. Het is behoorlijk heet geworden en een drankje gaat er wel weer in. Daarna vervolgen we onze bootreis en reizen per bus naar nog een waterval: Khon Phapheng. Opnieuw een niet al te hoge, maar wel heel brede waterval. Ik vind deze mooi, juist omdat deze zo breed en omvangrijk is. Toch heeft de waterval niet onze eerste prioriteit. Nee, dat is de vis, die ter plekke voor onze ogen wordt schoongemaakt en gebakken. Nico waagt zelfs een kijkje in de keuken, maar of dat wel zo verstandig is... Er staan de meest exotische dingen: iets wat op een vogel op sterk water lijkt?? Jammergenoeg, blijkt de vis niet helemaal gaar. We doen ons dus maar tegoed aan de korst. Na de lunch varen we terug naar Don Khong (het logeereiland) en gaat iedereen zijn gangetje: luieren, slapen, eten, borrelen en weer slapen. Een lekker dagje, en dat was het.

Jet

Dag 6 (20 december 2000)

Ik zit hier rustig op mijn gemak, op een balkonnetje met uitzicht op (alweer) een waterval. Ik weet het, het is niet het mooiste uitzicht, want zojuist het ik een blik mogen werpen op het balkonnetje van Kees en Andrea... en dat was nog veel mooier! Maar ook mijn uitzicht mag er wezen.

Bovendien moet ik opschieten, want het is al bijna donker en dan zie ik er niets meer van, ook niet van wat ik schrijf. Arie heeft me nog even gezelschap gehouden, maar is vertrokken om aan ' het avondritueel te beginnen: douchen, lange broek aan, en smeren maar. Hoewel ik nog geen muskiet gezien, ben ik bang dat ze hier in Taat Lo wel zitten. Leuk trouwens: er groeien hertshoorns aan de boomstammen. Vandaag hebben we veel gereisd. We zijn van Don Khong vertrokken, teruggereisd naar Pakse, waar we al eerder langs zijn getrokken. In Pakse hebben we geld gewisseld en een beetje rondgewandeld op de markt. Van daaruit zijn we het Bolavenplateau 'opgereden', door koffie- en theeplantages. Ook hebben we een plantage bezocht en thee geproefd die er gemaakt werd. Boven gloeiend hete kolen stonden de vrouwen de theeblaadjes heen en weer te schudden tot ze voldoende gedroogd zijn. Laos heeft de beste koffie van de wereld - zo werd ons verteld dus heb ik er een pakje van meegenomen. Als echte koffieleut ben ik erg benieuwd... Onderweg nog een aantal stops gemaakt, soms noodgedwongen vanwege een kokende bus, en een aantal dorpjes bezocht. In het eerste dorpje waar (volgens mij) een MonKhmer minderheid woont hielden de vrouwen zich bezig met het weven van kleden. Op het moment dat wij er waren, richtten ze zich vooral op de verkoop ervan. Helaas voor ze bleek onze interesse niet voor de kleden, maar vooral voor de wijze waarop ze leven. Het tweede dorpje lag een stuk geïsoleerder. Dat was te merken. Hier geen verkoop, alleen verbaasde blikken. Het is toch ook raar als er in je dorp - terwijl je gewoon bezig bent het rijst te zeven - een bus stopt waaruit een aantal grote blanke mensen stapt die met een fotoestel om de nek naar je staan kijken en als het leuk genoeg is een foto of film maken. Nee, dan de ballonnen - van Manon - die waren veel leuker! En toch kijken ze er niet echt van op (Djoser komt wel vaker langs). Bovendien er zijn we invloeden van buitenaf: ik heb een tv gezien... en waarom ook niet. Aangekomen in Tadlo (of Taat Lo) worden we verrast door prachtige natuur en rust rond de waterval. Sommigen lopen nog naar een hoger gedeelte van de waterval, anderen zwemmen nog wat. Andrea en ik zien een ritje op de rug van een olifant we! zitten. In het 'land van de miljoenen olifanten' moet je dat toch ook hebben meegemaakt. Hier zijn het er trouwens maar twee, vrouwtjes van middelbare leeftijd, en ook de enige die we in Laos hebben gezien. Het blijkt trouwens dat wij er meer zin in hebben dan de olifant zelf. Ze ziet de overheerlijke groene blaadjes aan de bomen langs het pa wel zitten en stopt dan ook om de haverklap om een hapje te nemen. Haar vriendin loopt met een lege rug achter ons aan. Het schijnt dat ze altijd met z'n tweeën lopen en niet zonder elkaar kunnen. Na een klein uurtje werd ze van ons verlost.....het was ook al laat in de middag. Later liepen ze langs me heen op weg naar hun nachtverblijf en keken zo vergenoegd met een blik van blij dat we van jullie af zijn (die blik deed me een beetje denken aan de reclame van Rolo). En zo zit ik dan hier, op het balkonnetje met uitzicht op de waterval. Het is nu bijna donker, dus douchen en smeren. Vanavond eten we met z/n allen in het restaurant hier op het ressort. Dat wordt vast gezellig....

Jet

Dag 7 (21 december 2000)

Zoals gebruikelijk weer vroeg op vandaag. Weer zes uur! De een heeft heerlijk geslapen door het geruis van de waterval op de achtergrond, de andere geen oog dicht gedaan. Het belooft een lange reisdag te worden vandaag. Met een grijs van oor tot oor heeft Jos ons een dagje afzien beloofd. Eerst een kort stukje naar Pakse om in het ritme te komen en vervolgens nog 170 km. hobbelen over een zeer slechte weg. Maar haalt onze bus dat wel? Die had gisteren op een goede weg al de nodige problemen. Onze gids is gisteren dan ook nog even en route geweest om vervangend verroer te regelen. Drijfnat van de regen kwam hij terug met het heugelijke nieuws: in Pakse zullen 2 airco busjes gereed staan om ons in recordtempo naar Savannakhet te brengen. Hoezo afzien? Maar goed eerst nog even ontbijten, we zijn niet voor niets zo vroeg opgestaan. In het restaurantje aangekomen ligt het personeel nog in de keuken te slapen. De lege flessen van gisteren staan nog op tafel. Maar nadat ze ontwaakt zijn staat het ontbijt zo op tafel, met zelfs warm stokbrood. Op naar Pakse. Na een uurtje of anderhalf komen we rond negenen aan. Vol verwachting kijken we uit naar onze busjes. Maar tevergeefs! Het blijft Laos. Maar er wordt ons

toegezegd dat er binnen 15 minuten een andere en hopelijk betere bus komt. Om de tijd te doden zijn we koffie gaan drinken. Na inderdaad 15 Laotiaanse minuten (een klein uurtje, dus dat viel nog mee) komt er een bus aanrijden. En zowaar nog een spiksplinternieuwe bus ook. En jawel met airco, dus hoezo afzien? Of zou het toch nog gaan gebeuren? Om kwart over tien vertrokken we uit Pakse, richting Savannakhet. Het eerste stuk is de weg nog zeer goed, maar zo gauw we de provincie Champansak uit zijn, houdt ook het asfalt op. De eerste uitvaller is inmiddels genoteerd. Onze gids blijft in Pakse achter. Hij wordt vervangen door Mi, die wat meer allure uitstraalt en wat meer te vertellen heeft. Ondanks dat het asfalt opgehouden is, weet de chauffeur er goed de vaart in te houden. Het hele gedeelte tot aan Savannakhet wordt momenteel onder handen genomen. Eind volgend jaar moet de nieuwe weg klaar zijn en rij je in 3 uur naar Savannakhet toe. Nu doe je er nog zeven uur over (inclusief Lunchstop). Zoals gebruikelijk wegen de laatste loodjes het zwaarst en als gevolg is het erg stil geworden in de bus. Gelukkig doorbreekt Mi het stilzwijgen met de boodschap dat we er bijna zijn. Nog 30 km. asfalt en de zogenaamde zware reisdag zit erop. Het is al met al dus erg meegevallen. Alleen wat rugzakken die af en toe naar beneden kwamen door de kuilen. En die hebben de mensen achterin netjes opgevangen zonder onvertogen woord. Petje af'. Het hotel belooft ook niet echt afzien, want dat ziet er erg goed uit. Maar mocht het onverwachts toch tegenvallen, dan blijkt dat uit het verslag van morgen wel (weer om zes uur op en geen oog dichtgedaan.....). Meteen na aankomst snel nog even langs de Wat, die erg mooi is. Om vervolgens nog even alle vermoedens van ons af te eten en drinken aan de Mekong.

Rob

Dag 8 (22 december 2000)

Het schrift al gehad bij het avondeten omdat er toch niets zou gebeuren. Ook nu is de praktijk anders dan de theorie had voorspelt, er gebeurde dus wel wat. Na het eten en een het biertje bij de anderen zijn we met een deel van de groep nog wat gaan drinken beneden in het hotel. Toen we deze ruimte binnenkwamen stond een gemêleerd gezelschap van hoofdzakelijk oudere (=bejaarden) Tai Chi oefeningen te doen op de maat van de hier spelende Hoong Thip Hotel huisband. De jongeren kwamen alleen de vloer op bij de wat "closere" nummers. Er konden verzoekennummers ingediend worden bij de band, die je dan later zelf live ten gehore kon brengen zodat anderen hierop weer kunnen bewegen. Toen mijn bier op was ben ik maar naar bed gegaan. Het werd een hele korte nacht omdat de persoon voor de wake-up call niet kon klok kijken. Om kwart over vijf werd ik mijn bed uitgebeld, de rest van de groep idem dito. Na dit ongemak toch weer een half uur terug in bed. Na een uitermate slecht ontbijt te hebben genuttigd reden we even over zeven weg. De eerste stop doemde al vrij vlot op, Ing Heng stupa. Hier hadden we krap 20 minuten gekregen om de boel te bekijken, onze eigen local gaf nog wat uitleg over het een en ander. Weer in de bus kregen een aantal alweer vlot trek in koffie, een koffie stop in het verschiep. Hij werd gemaakt in het idyllisch aan de Mekong gelegen plaatsje Thokhek. Na dit koffie halfuurtje was het plankgas weer verder, tussendoor de bus ook nog voorzien van brandstof. Bij That Sikhot werden we de bus weer uitgestuurd voor de 2de stupa van vandaag. Ook hier kregen we weer maximaal 20 minuten rondhang tijd. Deze stupa was wat vrouwvriendelijker dan de vorige, omdat hier op de heiligste plaatsen vrouwen naar binnen mogen. Mits de schoenen/slippers uitgaan. Bij het buiten treden van deze plaats hadden de meeste eigenaren problemen met het vinden van het juiste schoeisel. Inclusief deze korte vertraging reden we op de afgesproken tijd weg. De lunch werd genoten in een van de vele wegrestaurantjes van het stoffige plaatsje NanHione. De meest gangbare menukeus was noodle soup, het was ook mogelijk om hier een rat van de BBQ te nuttigen. Onderweg naar de Phonesavan stupa moesten we een brug over van Russische makelij, dit werd lopend gedaan (bedenk zelf maar een rede hiervoor Phonesavan stupa stond vet in de steigers, een gekrioel van gekleurde kaalkoppen. Dakpannen werden gelegd, bij de voetafdruk van Boeddha werd de vloer betegeld. Deze hard werkende gelovigen leverde ons weer het nodige materiaal voor de lichtgevoelige plaat. Leuk weer terug te komen in een voor mij bekende stad Vientiane. Fout. Ze hadden achter mijn rug om alles flink op de schop genomen, ik herkende bijna

niets meer. Datgene wat ik dan nog wel kon herinneren hadden ze naar eigen creativiteit aangepast. De Arc de Triumph, vroeger een Parijse replica, is nu voorzien van drie Boeddhistische torentjes. Alleen de boog was nog herkenbaar want de uitvalswegen rondom waren geasfalteerd. Ik denk dat het asfalt zich, na de aanleg van de Friendship Bridge tussen Thailand en Laos, als een soort zwarte plaag over het land heen is gekropen. Waar je ook komt, waar je ook gaat, er ligt asfalt. Zelfs in de meest kleine gehuchten is de doorgaande weg geasfalteerd, waar is dat zand toch gebleven? Na zéér kort zoeken werd hotel Lao snel gevonden. Een welkomstdrankje, de spullen op de kamer en vervolgens na een paar foto's aan het bier. Van lieverlee werd het steeds drukker aan mijn gelagtafel, ruim de helft van de groep. Tijdens een voorgenomen sanitaire stop had Jet een serieus probleem met de zwaartekracht. Toen deze bijkomstigheid achter de rug was zijn we Vientiane onveilig gaan maken op zoek naar een warme dis. Bij een restaurant annex internet café zijn we, nadat we onze Jos zagen, maar binnen gegaan. Na een hoop gelul over en weer, want Jos zat niet alleen, zijn we na een complete interieur aanpassing blijven zitten. Toen Jos, Jos en Matthieu weg waren, Yasmina was afwezig, begonnen Nico en Arie de oorlog tegen een tafel. Ze trachten een plaats voor elkaar te creëren zonder een paal cq. poot tussen de benen te hebben. Onze timmerman Kees werd naar het hoofd van de tafel verbannen zodat zij "ideaal" konden zitten. Het bestelde avondeten verdween als sneeuw voor de zon tussen neus en lippen door in een holte kies. De biermaaltijd vulde beter.

Pieter

Dag 9 (23 december 2000)

Geen wekker die ons wekt deze vroege vrije morgen, maar een blaffende hond aan de overzijde van het hotel. Het is zes uur en we moeten niets en mogen alles vandaag. Bij het ontbijt zien we dat het met Jet na haar val en flauwte goed gaat, dat wordt fietsen vandaag. Met z'n zevenen op pad naar de bike-rent-Vietnamees voor een paar B fietsen. Eerst naar de dagmarkt die zeker 200 meter fietsen is. Fiets stallen met bonnetje voor 15 cent. Dan in colonne de toch wel luxe markt over. Om vervolgens door te fietsen naar de aangegeven high lights, tempels dus. Het middageten was voor ons dit keer geen soep, maar pizza en ook goed. Na nog wat op een terras aan de rivier gezeten te hebben, splitsen we ons op. Zelf gaan we de markt nog even op om nog wat foto's te maken en leveren tegen donker de fietsen weer in. Het verbaast me dat Nico niets zegt over zijn steeds maar aflopende ketting waar toch nog wel een uurtje aan besteed is, afgezien van de vuile handen die we er aan over hebben gehouden. Nog even zoeken naar het hotel en vlak voor dat het echt donker is zijn we thuis, na een dagje Vientiane. Voordat we gaan eten schuiven we nog even aan bij Jet, Nico en Arie die een biertje bij de hotelbar drinken. Grote stress wanneer de rekening komt 30.000 kip voor twee lullige schoteltjes bananen chips. Die werden neergezet zonder te vragen. Maar uiteindelijk kregen we toch 10% korting.

Kees

Dag 10 (24 december 2000)

Vanmorgen werden we weer gewekt door de morning-call. Na het gebruikelijke ritueel van alles inpakken en ontbijten gingen we nog even snel een stokbroodje op de hoek van de straat kopen voor de lunch. Onze nieuwe bus met nieuwe chauffeur en gids stond al klaar. Om half 8 gingen we op weg. Met weg 10 naar Ban Keun gereden. Zodra we uit de bus kwamen, kwam er een kinderscharen naar ons toe. De zoutwinning bekeken. Weer verder gereden. Onderwijl hing Jos de kerstversiering in de bus op. Naar de dam van Nan Ngum gereden. Eerst boven op de dam gekeken, daarna naar het meer gereden. Er was nog even tijd om koffie te drinken en naar het toilet te gaan. Daarna konden we de boot op. Om halftwaalf begon iedereen al de meegebrachte etenswaren op te peuzelen. Daarna hadden we ruimschoots de tijd om de omgeving van het meer te bekijken. Helaas was het wat heilig zodat de bergen slecht zichtbaar waren. Na 3 uur varen arriveerde we aan het andere eind van het stuwmeer, waar de bus alweer klaar stond. Even nog

over de lokale markt gelopen (de half dode vogeltjes hingen aan een touwtje te bengelen). Hierna konden op weg naar Vang Vieng. Om 3 uur kwamen we bij het guesthouse aan. Om half 4 met onze lokale gids naar de grot (Chang grot) Tham Jang gelopen. De grot viel wat tegen maar het uitzicht bij de ingang van de grot maakte veel goed. Hierna naar 'No Name outdoor' cafe gelopen en daar met de hele groep een cola gedronken. We hadden daar zicht op de rivier, de bus werd gewassen, vrouwen wisten zichzelf en kinderen waren aan het spelen in het water. Van de zonsopgang genoten. Even een babbeltje gemaakt met een Canadees stel die door dit gedeelte van Azië aan het reizen was. Toen de zon ondergegaan was kwamen de vleermuizen te voorschijn. Hele zwermen tegelijk, een prachtig gezicht. Toen het bijna donker was terug gewandeld naar ons guesthouse om een welverdiende douche te nemen. Om 7 uur weer opstap, de plaats ingewandeld op zoek naar een restaurantje voor het eten. Na het eten nog even aan de rivier een drankje gedronken.

Els

Dag 11 (25 december 2000 - 1ste kerstdag)

Een paar dagen geleden had Jos gezegd dat in Vang Vieng meer back-packers aanwezig zouden zijn dan dat we gewend waren. Dat gaf voor- maar ook nadelen. Hij legde wel uit wat de voordelen waren, zoals voldoende eetgelegenheden, maar niet de nadelen. Nou daar hebben we vannacht al wat van gemerkt. Want om 3:30 uur moesten er een paar zonnig 'n uur in de ruimte zwammen, wat letterlijk te horen was in de slaapkamer. En toen dat was opgehouden, begonnen alle hanen van het dorp hun keel te testen. Zodat we in ieder geval op tijd wakker zouden zijn. Om 6 uur al op zoek gegaan naar een plek om te ontbijten (Els had er een gezien met French toast, natuurlijk gesloten). Uiteindelijk gestrand bij het restaurant van het Guesthouse, daar de rest van 't dorp nog niet open was. Zodoende heeft iedereen hier ontbeten en konden we, na 'n kleine reparatie van de bus, toch om 7:10 uur vertrekken. Het moest een lange, 'kronkelige' dag worden met af en toe 'n fotostop. Zo'n stop werd de bus bijna fataal. De bus schoot van de handrem af en rolde over een steen, nadat iedereen al buiten stond. De bus begon steeds sneller achteruit te rijden richting de bocht met 'n ravijn van wel een paar honderd meter diep. Pas bij de 2de poging lukte het de buschauffeur om in de bus te springen en de bus ca. 1 meter voor de afgrond tot stilstand te brengen. Iedereen kreeg nu toch wel het idee dat kerst wel anders mocht zijn dan normaal, maar toch niet een zonder bus met alle bagage. Iets later zijn we gestopt (met extra stenen voor de bus) op weg 7 (die naar de vlakte der kruiken voert) om naar de WC te gaan en wat te lopen. Daarna werd de tocht vervolgd en bijna iedereen dommelde weg. Om 1 uur bereikten we Kiukacham, waar we weer een noodle soepje namen. Arie kocht nog vlug 'n paar boeddha beeldjes. Na nog eens drie uur op en neer kwamen we in Luang Prabang aan. Hier bleek dat er twee kamers te weinig geboekt waren, zodat Jos, Matthieu en Yasmina ergens anders moesten gaan slapen (met feest). Zelf bleken we op de 3de etage te zitten met een groot terras. Vervolgens een rondje door de stad gemaakt om wat eerste indrukken op te doen. Gelijk maar alvast een stofje gekocht en kaas voor de volgende ochtend, Om 07:30 uur gaan we met z'n allen buiten het kerstdiner (div. Lao gerechten) houden. Konden we alvast aan de kou van morgen wennen.

Roberta

Dag 12 (26 december 2000 - 2de kerstdag)

Toen we aankwamen in Luang Prabang was ons hotel volgeboekt waardoor Jos, Yasmina en ik in een guesthouse hebben overnacht. We waren hier uitgenodigd om het feest bij te wonen van de dochter van de eigenaar die jarig was. We hebben de hele avond gedanst in de tuin van het guesthouse rondom de kerstboom. Er was 'mooie' live muziek die uit torenhoge luidsprekers kwam die vlak naast onze kamer stonden. Aan de overkant van de straat stond een aantal monniken het feest vanuit hun Watje gade te slaan. Achteraf waren we blij dat het oorspronkelijke hotel volgeboekt was zodat we dit feest met de Laotianen mee konden maken. Die nacht hebben we onze oordopjes maar ingedaan omdat het feest 'zachtjes' doorging onder in ons guesthouse. Na toch goed geslapen te hebben, stond ons de volgende ochtend een tracking te wachten naar

een klein dorpje in de bergen. Met een busje werden we afgezet op ons startpunt in een klein dorpje. Op een groot stuk kaal terrein midden in het dorp speelden veel kinderen allerlei balspelletjes. We hebben een uur of vier gelopen inclusief pauzes. Aan een kristalhelder beekje op een berg hebben we onze lunch gegeten die we 's ochtends in Luang Prabang hadden ingeslagen. De meeste hadden stokbrood meegenomen met paté en kaasjes. De wandeling was niet zwaar te noemen. Onze wandeling eindigde in een dorpje waar we zouden overnachten. Halverwege de middag hebben we hier mooie watervallen bezocht die door het zeer kalkrijke water mooie afgeronde vormen had aangenomen. De meeste van de groep hebben in een rustig gedeelte van de waterval een zeer frisse duik genomen. Kees (van Andrea) vond het zo lekker dat hij alleen als boeddha lange tijd in het water bleef zitten. Onze lokale gids (Pan) had voor de avond samen met de lokale bewoners van het huisje een avondmaal bereid. Dit bestond uit gekookte groenten, sticky rice, kippensoep en een soort gemalen kip wat bij elkaar redelijk smaakte. Onze slaappleaatsen voor die avond waren verdeeld over verschillende huisjes van dorpsbewoners. In sommige dorpjes is het regel of traditie dat stellen niet bij elkaar mogen slapen in één huisje. Daarom was er even discussie in de groep over wie bij wie zou slapen. Uiteindelijk werd er toch een compromis bereikt. Samen met Yasmin, Kees en Andrea heerlijk geslapen op het 'balkon' van één van de huisjes onder een klamboe op een dun matrasje. Eigenlijk had ik nog niet zo goed geslapen als hier. Hoewel één keer wakker geworden van de kou. 's Ochtends om 06:30 uur opgestaan om me te wassen in de beek die door het dorpje loopt. In het centrale huisje werd voor de hele groep thee gezet, stokbrood gebakken en noodle soep klaargemaakt. Hoewel deze soep er erg zwaar uitzag zo vroeg op de ochtend, was deze goed te eten: Na het ontbijt vertrokken we weer naar ons hotel in Luang Prabang wat ongeveer een uurtje rijden was in ons busje. Terwijl ik dit nu zit te schrijven voor ons hotel zijn de meeste mensen van de groep nog even warm aan het douchen na de overnachting bij de dorpsbewoners. Vandaag hebben we de hete dag beschikbaar om rond te hangen en het relatief toeristische (veel back-packers) Luang Prabang, Bij nader inzien heb ik zelf toch ook wel zin in een warme douche en dus ik stop ermee.

Matthieu

Dag 13 (27 december 2000)

De ochtend is reeds door mijn voorganger beschreven. Het was een leuke ervaring om bij de lokale bevolking op de veranda te slapen. Daarna hebben de meeste zich opgefrist aan de beek (was erg fris). Toen weer terug het busje in. Doordat de chauffeur een lekker fris windje wilde, had hij het raam opengedaan. Dat hebben we achter in de bus geweten. Door de goede wegen" hing er één grote stofwolk in de bus. Zo was iedereen wel toe aan een frisse douche in het hotel. Jos en Martin hebben alvast matjes gehaald voor onze volgende reis morgen. Mooie matjes: allemaal kleuren, allemaal verschillende materialen. Daarna zijn we lekker op een terrasje in het zonnetje gaan zitten, om de koude nacht te verwerken. Vervolgens over de markt gelopen en een internetcafé opgezocht om het thuisfront op de hoogte te stellen. Er hangt een relaxte sfeer in de stad en wij genieten er dan ook van. Tevens nog wat cultuur meegepakt: zoals iedereen een rondje gemaakt langs de Mekong en een aantal "Watjes" gezien. Het Royale Palace museum was helaas wegens een staf meeting gestoten. Ondertussen nog wat vegetables gegeten langs de Mekong. Rond vijf uur naar de tempel op de heuvel geweest om van het uitzicht en de zonsondergang te genieten. Dat was behoorlijk wat trappen klimmen, maar het was zeker de moeite waard. Het uitzicht was heel mooi, en het was bijzonder om de zon onder te zien gaan achter de bergen en de Mekong. 's Avonds nog lekker wat gegeten en vroeg naar bed gegaan.

Yasmin

Dag 14 (28 december 2000)

Vandaag staat als verplaatsing op het programma, dus zijn de koffers gepakt en staan deze rond 7:00 uur alweer beneden. Terwijl we van onze omeletten genieten in het restaurant naast het hotel wordt de bagage op de truck geladen. Vervolgens lopen we naar de Mekong voor de boot naar de

Pak-ou grot. Volgens Jos wordt het een late lunch dus wordt er van alles ingekocht om aan boord of op de truck wat te kunnen eten. De groep is zo vlot dat we zelfs te vroeg weg varen. Het is kil en er hangt een sluier over het water. Uit deze mist zien we een mysterieus landschap voorbij schuiven. Je zou bijna denken dat je in Schotland op jacht bent naar 'Nessie' Als de zon doorkomt wordt het bijna direct een stuk behaaglijker aan boord. Na ongeveer een uur kom je bij de grot aan. De grot stelt óp zich niet veel voor. Als we langs een trap naar de grot zijn gelopen zien we wel heel veel Boeddha beeldjes en vanaf hier is er een mooi uitzicht op de rivier. De boot zet ons schuin over, waarbij we diverse snelle speedbootjes langs zien blèren. We zijn in Xang Hai. Dit dorp is veel te toeristisch. Eigenlijk is het bekend van de kruiken en de Lao Lao. Het is best wel leuk dit even te bekijken maar wat volgt zij de vete stalletjes met stoffen en andere souvenirs. Aan het eind van het dorp staat de truck klaar. De jas nog steeds dicht vanwege wind en temperatuur vertrekken we richting het noorden. Deze chauffeur heeft niet alleen een ander rijstijl dan gebruikelijk maar ook veel meer vermogen. Vlot gaan we dan ook over de kronkelige weg waarbij de aanwezige kussentjes en matjes graag gebruikt worden. Om de benen te strekken kunnen we een stukje vooruit lopen waarna de truck ons oppikt. Zo in het zonnetje is het alweer lekker. We hebben vandaag geluk, het gaat niet alleen sneller dan gedacht, maar er is ook een festival, al is ons niet precies duidelijk wat er gevierd wordt en hoelang dat duurt. Op verschillende plaatsen worden 'balletje, balletje', 'tollen' en andere spelen gespeeld. Telkens met velen in de lokale klederdracht. Het is een goede dag voor Kodak! We volgen weg 13 en hebben lunch in PakMong. Lunch houdt voor de meeste noodles soep of fried rice in. In het restaurantje (groot woord voor deze voorziening) wordt de bestelling keurig opgenomen, maar komt er geen reactie en geen rijst. Bij navraag bekent men dat niet te hebben..... Als lunch fungeren dan voor mij enkele overheerlijke kruisingen tussen een oliebol en een gebakken banaan. De tocht vervolgt even na 13:00 uur over weg. Diverse stops in plaatsjes, gehuchten beter gezegd, aan de weg zijn goed voor foto's mooie herinneringen en een verademing voor de billen. De weg is slechter en slechter geworden en we lijden achter op de truck, vooral ook omdat de bankjes net te smal en net te hard zijn. Al om 16:30 uur zijn we in Oudomxai, het hotel zou het beste uit de omgeving zijn volgens Jos, zelfs sterren waard zijn vergeleken met de andere accommodatie. Sterren in ieder geval niet in het glas want dat is er simpelweg niet. Wel gaas en luiken en erg harde bedden; maar ook warm water en een gewoon toilet. Iedereen rommelt er maar wat aan voor we om 19:30 uur bij het afgesproken restaurant zullen verzamelen. Bij het eten blijkt dat een deel het dorp verkend heeft en daarbij vaststelde dat de bar voorlopig gesloten is. De andere bleven in en om de kille kamer. Djoser, bij monde van Jos, trakteert een rondje voor de tussentijdse evaluatie. De meningen zijn op sommige punten wat verdeelt maar positief over de reis. Al moeten de bussen en het traject Pakse-Vientiane het ontgelden. Na een lekkere maaltijd, alweer een, is het rond 22:00 uur bedtijd.

Kees

Dag 15 (29 december 2000)

Om 6:00 uur opstaan. Ach, we zijn er inmiddels aan gewend. De truck stond alweer klaar om bepakt en bezakt een uur later te vertrekken. Doordat het nogal mistig was, voelde het eerste uurtje in de bus nogal fris aan. Gelukkig zorgde een grote deken voor nog wat extra warmte. Om de anderhalf uur wordt er een korte plas- en benenstrepauze ingelast. Dit is echt geen overbodige luxe, want de banken voelen ook met alle kussens en matjes die we ingekocht hebben, na een dag toch wel hard aan. Onderweg hebben we een koffiestop in een klein wat troosteloos dorpje. De Nescafé is wat slap van smaak maar daar kunnen we zelf gelukkig nog wat aan toevoegen. De reisdag wordt weer vervolgd. Het uitzicht onderweg maakt gelukkig een heleboel goed. Prachtige dorpjes liggen tegen de heuvels aangeplakt en de omgeving wordt steeds heuvelachtiger en groener. Ook de vele kinderen onderweg fleuren de dag op. De lunchstop is in Nam Tho. Om snel weer verder te kunnen gaan wordt er geïnformeerd wat er in de keuken beschikbaar is. Voor de verandering dit keer geen noodle soep, maar fried rice en fried noodles. Het eten wordt snel opgediend zodat iedereen gelijk door kan naar de markt om voor vanavond en morgen inkopen te

doen. We zitten namelijk vanavond in een dorpje waar echt geen winkels zijn dus water, cola en lao lao moet hier ingeslagen worden. Onderweg worden we ingehaald door een politieagent op een brommertje. De chauffeur moest met zijn stempeltjes over de brug komen en op bevel maakten we rechtsomkeer naar het bureau. Gelukkig duurde het oponthoud niet al te lang en konden we de reis voortzetten. Op de markt zagen we nog een aantal verschillende vrouwen in prachtige klederdrachten. De waren die zij in hun mandje op hun rug droegen waren zeer geliefd en het kostte hen nogal wat moeite om, de vrouwen die toe kwamen snellen, van zich af te houden. Daarna zijn we in een rap tempo naar het dorpje gereden waar we zouden overnachten. De oversteek door het water viel gelukkig mee en met een beetje kunst en vliegwerk kwamen we droog over. In het dorpje werden we al opgewacht door een nieuwsgierige groep kinderen. "Wie bekijkt nu wie?" is de grote vraag. Al snel viel de schemer in en op de veranda was het wachten op het avondeten. Dit viel zeer goed in de smaak. Na het eten waren er nog een stel kinderen die ons kwamen bestuderen. Heerlijk om te zien hoe zij reageren op die rare witneuzen. Na het verdelen van de slaapplekken ging een deel al snel onder de wol. Al zal iedereen niet direct in slaap gevallen zijn door de vele honden, huilende baby's en het geluid van een bel waar een geit vrolijk mee rondliep. Welterusten.

Andrea

Dag 16 (30 december 2000)

Nou staan we hier te wachten op het ontbijt. We ruiken wel iets maar zien nog niets. Behalve dan veel kinderen, heel veel kinderen, klein en nog kleiner. En dan nog weer kleiner. En we gaan steeds minder zien want er komt een aardige mist uit het dorp in drijven. Voor vanochtend staat een wandeling op het programma. Tijdens de wandeling komen we door een aantal dorpjes die wat minder dan gemiddeld gewend zouden zijn aan toeristen. En de dorpjes zijn van verschillende stammen die weer verschillende klederdrachten en gewoonten hebben. Het laatste dorp is van de Ahka-stam. De poort van het dorp is heilig en mag door niemand worden aangeraakt. Anders wordt ze onheiligh. Wat er gebeurt met degene die de poort aanraakt weten we niet. Niemand kent mensen die het na kunnen vertellen. De Ahka worden ook wel lhko genoemd (volgens de informatie in het guesthouse waar we onze lunch eten. De overnachting afgelopen nacht was in een lhko dorp. De stam heeft dus meerdere dorpen. Sommige vrouwen dragen van hun traditionele kostuum nog de mutsjes. Veel en roze, erg fel. En de randen van de mutsjes zijn afgezet met ronde stukjes blik of munten. Die zijn zeldzaam want Kips zijn er alleen nog maar als papiergeld. De kleinste eenheid is 100 Kip. Een briefje ter grootte van een paar postzegels. Tussen de twee Ahka/lkho dorpen lag een Yeo dorp. Daar zijn de vrouwen weer herkenbaar aan hun donkerblauwe tulbanden. Het wemelt van de kleine kinderen die weer nog kleinere kinderen op hun rug dragen. Sommige mensen kopen nog een hoofddekseel, armband of sleutelhanger. Andere mensen delen koek of snoepjes uit. Ook wordt er uitgebreid van gedachten gewisseld met de dorpsbewoners. Wat niet meevalt want zeker de helft van de mensen praat niet eens Laotiaans laat staan Engels of Nederlands. En er wordt gesport. Tussen de dorpen door lopen we in het bos, rijstvelden en door struikgewas met een kleine distelachtige bloem. Vooral het eerste stuk wandeling door het bos vind ik persoonlijk erg naar. De rijstvelden staan droog, wachtend op de volgende oogst. Af en toe komen we mensen tegen. Maar de meeste mannen zijn ergens aan het werk (af en toe hoor je een geweer afgaan in het bos) en de vrouwen en kinderen in de dorpen zijn bezig met wat je moet doen om in een dorp de dag door te komen: wassen, eten koken, kleren maken of herstellen. Op de bospaden is te zien waar mensen bezig zijn geweest met houtkap. Een boom wordt omgehakt en ter plekke verwerkt tot handzame stukken. De resten of de stukken waar ze nog mee bezig zijn blijven op de bospaden liggen: resten takken, bast en soms de boom zelf. Heel veel van het werk wordt op de wegen gedaan. Eerder op de reis zagen we vrouwen die van rijststengels(?) "dakpannen" aan het maken waren en die op het asfalt te drogen leggen. En ook voor een soort verlovings- of hofmakerij ceremonie (het balspel) is de weg heel geschikt. De lunch in het guesthouse aan het einde van de wandeling wordt voor een deel gedoneerd aan de kinderen die rond het terras zwermen. En ook de lege cola blikjes. Het hotel is wel prettig tot nu

toe, ondanks het ontbreken van warm water. Het heeft een paar mooie grote balkons en dakterrassen waar je lekker in de zon kunt zitten en de was kan worden gedroogd.

Waar iedereen nu is weet ik niet. Waarschijnlijk het stadje in. Een deel ligt misschien op bed. Wij vieren (Matthieu, Yasmin, Martin en ik zijn in het hotel gebleven. We hebben wat was gedaan, een beetje gedoucht, wat gelezen en gekaart. 's Avonds is echt iedereen gaan eten, dus niet alleen onze groep, in Vieng Xan. Alleen Jos kon niet, die had een afspraak in het hotel. Die is nu nog bezig.

Jos

Dag 17 (31 december 2000)

Het is vandaag Oudejaarsdag. Het belooft weer een mooie dag te worden dus stappen we in korte broek richting ontbijtrestaurantje. We worden nagekeken door mensen met bivak- en bontmutsen die ons voor gek verklaren. Het gebakken eitje met puntje smaakte prima. We doen daarna nog even de markt aan, waar we twee meisjes assisteren bij de wederopbouw van hun verkoopstalletje. Het houten tafeltje is van de stapeltjes bakstenen geschoven. De markt is geen spektakel. Aangezien ik nog niet genoeg troep thuis heb, ga ik weer in onderhandeling met een vrouw die halsbanden verkoopt gemaakt van blikjes, kraaltjes en stof. Ze is van alle markten thuis en probeert Kees tussendoor nog wat opium aan te smeren. We willen er niets van weten, als we aan de drugs willen, dan hadden we wel in Amsterdam kunnen blijven. Als we weer bij het hotel aankomen hangt het geitje dat 's morgens nog vrolijk stond te mekkeren naast het hotel al krokant te worden boven het vuur. Zijn kop staat in de keuken naast de fluitketel. We blijven een paar uurtjes luieren op het dakterras in de zon, want het wordt een lange dag. Om 13:30 uur springen we weer in de truck naar Nan Tha waar we onze laatste nacht in Laos zullen beleven. Jos heeft het al voor ons geregeld. Als de duisternis invalt, lopen we richting restaurant waar voor de deur al torenhoge geluidsboxen staan voor de eindejaarsdisco. Het eten is smakelijk en er is van alles wat. De gids en hulpgids hebben flessen whisky voor ons gekocht als afscheidscadeautje. Ze krijgen een spontaan applaus als dank. Als we terugkeren bij ons hotel is het feest al in volle gang. Veel Laotiaanse pubers staan op de dansvloer. Als Nico en Jet midden in de menigte staan is het alsof ze op een podium aan het dansen zijn, tussen al die mini mensjes. Om 12:15 uur is iedereen uitgedanst en gezoend. We moeten nu echt naar bed, want om vijf uur worden we er alweer uitgetrommeld. Happy New Year. China here we come.

Marion

Dag 18 (1 januari 2001)

De eerste ochtend van 2001 worden we om 5:00 uur gewekt, nog een beetje misselijk van het eten van gisteravond of de whisky die we van Pan kregen? Maar dat lijkt me sterk. Na een ontbijt van thee en koekjes (buiten) en een ronkende generator, stappen we in de truck voor de laatste kilometers in Laos. Er wordt nog een tankstop gemaakt tegenover de politiepost waar we enkele dagen geleden nog een bekeuring opliepen. Het tanken verloopt weer akelig traag. Uit een oliedrum hevelen, met de mond aan een slang zuigen, in een 5 literkan en weer in de truck gieten enz.. Rond 10:00 uur komen we, over slechte wegen, bij de grenspost aan om ons uit te schrijven en door te rijden naar China een kilometertje verder. Er wordt afscheid genomen van Pan en zijn mannen en lopen China binnen. Enig oponthoud ontstaat wanneer de grens computer plat gaat. Maar na een uurtje rijden we daar toch weg in een Mercedes midi-bus. Rond de middag stoppen we voor de lunch en bankzaken die natuurlijk dicht is. Bij de lunch maken we kennis met de heerlijke gewoontes van dit volk, ophalen, roggelen en alles eruit kwakken wat niet te eten is. Eet smakelijk! Volgens Jos komen we in een lux hotel, maar na aankomst in de kamer denken wij daar toch anders over. Na een probleem met de kraan wisselen we van kamer en gaan de stad in om te

pinnen. Na de 6de automaat geven we op. Het is inmiddels 22:30 uur. Terug bij het hotel nemen we nog een biertje met Pieter en gaan een goede nacht tegemoet in Jing Hong Banna Hotel.

Kees

Dag 19 (2 januari 2001)

Lieve hemel. Wat is dit?? Géén wake-up call om 5, 6 of 7 uur. Enigszins ongerust kijk ik om 8:30 uur op mijn reiswekkertje en beseft dat we vandaag (en zelf eventueel morgen, echt waar) een vrije dag hebben. Na 3 prachtige, maar zeer vermoeiende weken is iedereen in ons groepje daar wel aan toe. Ik vraag me af en toe af of er iemand van de 16 het ontbijt in het hotel zal meemaken; dat is namelijk tot 9:00 uur. Ik in ieder geval niet. In deze kleine Chinese stad, bevinden zich twee piepkleine "westerse" tentjes, waar je kunt ontbijten, dineren, rondhangen enz. enz.. Naast de Jokertjes zie je telkens dezelfde koppies bij een van de twee tentjes opdoemen. Verdeeld over kleine en grote groepjes verkent iedereen lekker relaxed de stad. Het is mooi weer en niet te warm, zodat het ook in de stad goed toeven is. Blijkbaar denken de meeste er zo over, want er is erg weinig belangstelling voor de optionele tripjes die morgen kunnen worden gedaan. Samen met Jos, Matthieu en Yasmin ben ik eerst even gaan internetten. Wat zijn die computers hier traag zeg! Tijdens het wachten op mijn hotmail verbinding had ik de cursus chinees voor beginners makkelijk kunnen afronden. Via de winkelstraat naar de markt gelopen. De markt hier is toch weer heel anders dan die in Laos. Wat me wel opvalt is dat ook de Chinezen ons blijven aankijken. Komen hier dan echt zo weinig westerlingen? Ook als we later in een parkje even zitten te kaarten zijn we volop in de belangstelling. Het lukt ons helaas niet om de rijke Chinese cultuur nog verder te verrijken met Amsterdams klaverjassen. In het parkje zijn we er getuige van hoe Chinese mannen zo rond 6 uur 's avonds de kooitjes met daarin zangvogeltjes ophangen. Eén van de vele typische gebruiken. Zoals een goede toerist behoort te doen, passen we ons langzaam aan aan de lokale gebruiken. We boeren, spugen en rochelen alsof het een lust is..... Matthieu en ik houden zelfs een wedstrijdje pruimenpitten-spugen. Net als bij het potje poolbiljart op de night-market delf ik het onderspit. Op de eetgewoontes na dan, vallen de Chinezen mij tot nu toe heel erg mee. Ik had een bot, onbeleefd en onvriendelijk volk verwacht, maar men is juist erg aardig. Zoals zo vaak, waar ook ter wereld, doet een lach wonderen. Ik denk dat echter het feit dat slechts zeer weinig Chinezen Engels spreken ertoe leidt dat ze in eerste instantie wellicht bot overkomen. De markt is naast een eetgelegenheid, niet te versmaden zijn zeker de geroosterde kippenpoten, vissen koppen en hersens van ..... ach dat wil ik niet eens weten, ook een soort kermis met ballengooien en zo. Nu weer lekker onder de wol. En tja, morgen wéér geen wake up call.

Martin

Dag 20 (3 januari 2001)

Voor de meeste is ook dit een rustdag. Rob, Els & Roberto doen een excursie langs een hoop dieren. Olifanten en apen en zo. Nico, Jetty, Kees en Arie huren een paar fietsen, heb ik gehoord. Over de brug naar de kabelbaan. Zij hebben geloof ik ook aapjes gekeken. Ik heb wat rondgekeken in Jing Hong. Voor een deel alleen wat gewandeld, wat gelezen in de tuin van het hotel. En dit opgeschreven. Vanmiddag was er even geen water. Gelukkig was dat met een paar uur weer gerepareerd.

Jos

Dag 21 (4 januari 2001)

Voor onze laatste avond in Jing Hong heeft Jos een Chinees diner geregeld in een luxe smetteloos hotel, althans zo leek het. Het eten smaakte prima en bestond uit meerdere kleine gerechten. Voor morgen staat de vlucht van Jing Hong naar Kunming op het programma en een bezoek aan Stone Forest. Helaas, na onze laatste nacht in dit hotel blijken Rob en Kees behoorlijk ziek te zijn en ze zitten als dooie vogeltjes op het vliegveld. Bij aankomst in Kunming staat een overdreven

enthousiaste excursieleider op ons te wachten. We besluiten, na enig overleg om pas morgen naar Stone Forest te gaan, zodat de zieken nog wat tijd hebben om te herstellen. 's Middags gaan we met een klein groepje de markt op. Deze is rommelig en gezellig en ook hier moet ik af en toe slikken bij het zien van onsmakelijke tafereeltjes. Na enig aandringen van een schoenpoetser krijgen mijn slippers een onderhoudsbeurtje. Het kost me een piek, maar zelfs bij aanschaf zagen ze er niet zo mooi uit als nu. We eten bij een Nederlands Chinese Pizzeria om de hoek. Ik moet zeggen na 3 weken voornamelijk rijst en groenten smaakt het super. We horen van de Nederlandse restauranthouder dat de pizza hier net ontdekt is en begrijpen dat het heel trendy is voor de Chinees om hier te eten. We gaan nog even lekker shoppen en komen o.a. in een prachtige theewinkel waar veel te veel kleine Chinese meisjes rondlopen die je van alles willen laten proeven. Als we terugkeren in het hotel met kroonluchter en portier drinken we met z'n allen nog wat in de lobby en gaan op tijd naar bed.

Marion

Dag 21 (4 januari 2001)

We vertrekken de volgende morgen naar Stone Forest, een bijzonder gebied dat min of meer verprutst is door de Chinezen die het een pretparkachtige uitstraling geven met bruggetjes, perkjes en sfeerverlichting. We weigeren de thee die ons wordt aangeboden door onze schattige in klederdracht gehulde gids. We hebben namelijk niet zoveel tijd om rond te kijken. Op de terugweg wil de excursieleider nog gezellig liedjes met ons zingen. Het is net alsof we op school reisje zijn. Terug in de stad kopen we nog wat kleding en voordelige CD's en knappen ons op voor het afscheidsetentje. Het eten loopt een beetje in de soep, want ook Nico is ziek geworden en Jos is langer dan verwacht in het ziekenhuis bij Jasmin. Als hij terugkomt heeft hij als afscheidscadeautje Chinese telramen voor ons mee. Hoe ze precies gebruikt moeten worden weet hij niet, maar het idee is Leuk. We liggen weer op tijd in bed.

Marion

Dag 22 (5 januari 2001)

We lopen de volgende ochtend nog een rondje door de stad die volgens ons trouwstad nummer één moet zijn in deze regio, want overal waar je kijkt zie je bruidswinkels, bruidsparen en versierde auto's. We drinken nog wat potjes thee leeg in de lobby en wachten tot het tijd is om te vertrekken naar Bangkok. Na een droevig afscheid op de luchthaven valt de groep uiteen. Sommige reisgenoten blijven nog wat hangen in Thailand en andere gaan gelijk door naar huis. Op naar de volgende Djoser avontuur!

Marion